CINE RĂMÎNE ÎN A: POLITEHNICA SAU CRIȘUL ?

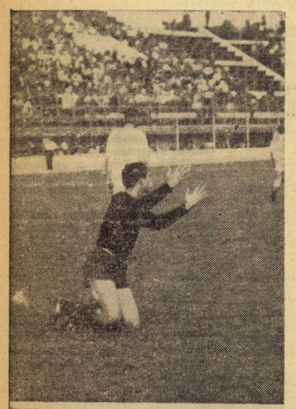

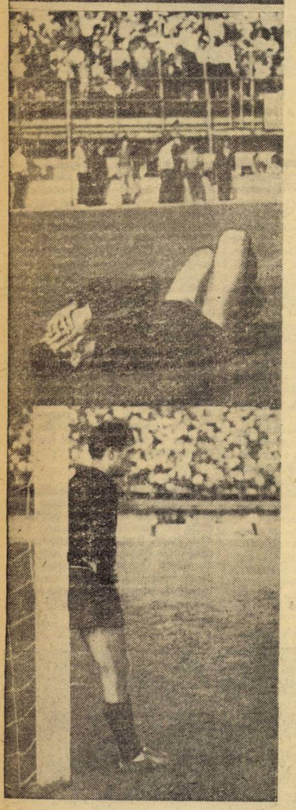

Numai ultima etapă, cea din 10 iulie, va decide, așadar, echipa care va însoți pe Siderurgistul în categoria B. Nici Politehnica, nici Crișul n-au reușit duminică „turul de forță" (pe care multi îl pronosticau — dacă nu pe baza raportului de forțe, cel puțin pe considerentul... mărinimiei adversarilor —) de a câștiga în deplasare, la Ploiești și — respectiv — în Giulești. Așa încît, balanța a rămas în aceeași poziție, adică cu... un punct mai sus în favoarea timișorenilor. Punct care ar putea fi hotărîtor în seara zilei de 10 iulie, cînd — la victorii ale gazdelor atît la Timișoara cît și la Oradea — Politehnica ar putea sărbători rămînerea în prima categorie. (Sărbătoare — e un fel de a vorbi...). Oricum, duminică, echipa lui Bindea a lăsat — ca joc — o impresie mai bună decît Crișul la București, pentru că orădenii au manifestat o exasperantă incapacitate de „a da gol". Să mai notăm că la Ploiești, campionii au încheiat sezonul fără înfrîngere în fața publicului lor (au făcut doar un meci nul, cu Dinamo București) și să trecem la celelalte jocuri.

Perfecta etapei, Dinamo București, singura învingătoare în deplasare. La Iași, formația lui Nunweiller III (care în tot returul a pierdut un singur joc în deplasare), a luat o serioasă opțiune asupra locului 3 și pare că va confirma astfel pronosticul căpitanului său de echipă, făcut — în iarnă — revistei „Sport". La Craiova, invincibilitatea Științei pe teren propriu s-a clătinat o repriză, în fața fotbaliștilor de la Steaua, care dădeau un asalt de ultimă oră pentru recîștigarea prestigiului lor în campionat. Victoria a venit însă tot oltenilor și astfel Steaua rămîne la adăpost de temerile retrogradării, doar grație golaverajului. In restul partidelor, victorii scontate ale gazdelor ; mai ușoară cea a Farului (care conducea la un moment dat cu 3–0), mai dificilă cea a piteștenilor (3-2, la mare luptă cu U.T.A.).

In cursa golgeterilor, zi favorabilă lui Ion Ionescu (2-0 în duelul etapei, cu Naghi). Și fiindcă a venit vorba de goluri, din nou o notă bună eficacității. In acest final de campionat, cifra medie a golurilor crește simțitor.

Radu URZICEANU

ÎN OBIECTIV

Jucătorii din linia mediană

In sistemul 1–4–2–4 și în variantele sale, jucătorii din linia mediană au căpătat obligații și funcții noi față de mijlocașii din WM. Careul magic (interi + mijlocași) nu mai există, fiindcă interul a dispărut, iar cei doi atacanți centrali nu au sarcina de a-și corela acțiunile cu jucătorii din linia mediană pentru a delimita și stăpîni împreună vechiul „pătrat" din mijlocul terenului. Spațiul de inițiere și organizare al atacurilor proprii s-a deplasat pe cele două margini ale terenului de joc și s-a extins pe direcție verticală. Mijlocul terenului, în accepțiunea actuală, este acoperit prin fluxul și refluxul întregii echipe, prin deplasările articulate ale celor trei linii.

Dezajată de vechile sarcini (alcătuirea careului magic ca formație tactică ce trebuia să domine zona centrală a terenului, precum și marcarea severă a interilor adverși) jucătorii din linia mediană au în prezent alte atribuții. In esență, modificările care s-au repercutat asupra sarcinilor celor doi mijlocași sînt :

— toate zonele terenului au căpătat importanță egală pentru organizarea și construcția jocului. Deci respectul care se acorda înainte suprafeței dintre interi și mijlocași se extinde azi pe toată suprafața terenului ;

— mijlocul terenului își păstrează desigur vechile prerogative. In fotbalul actual, zona despre care vorbim este mai bine controlată prin participarea tuturor jucătorilor.

Prima mențiune ce trebuie reținută este că în prezent mijlocașii au roluri diferite :

— mijlocașul de acoperire acționează ceva mai retras, în fața liniei de fundaș, și protejează în special culoul aparatorilor centrali, prevenind pe cît posibil scoaterea acestora din dispoziție.

Rolul său este asemănător cu cel al fostului half centru și cumulează pe lîngă funcțiile defensive, atribuții (e drept mai reduse) în acțiunile de atac, cînd își sincronizează manevrele cu coechipierul său de pe partea opusă ;

— mijlocașul ofensiv, adevăratul organizator al jocului, în preajma căruia ceilalți înaintași se mișcă asemenea unor sateliți, reprezintă axul plăcii turnante și îndeplinește rolul vechiului înaintaș retras. El inițiază, organizează și sprijină toate acțiunile ofensive, colaborînd după cum e cazul cu atacanții centrali sau cu extremele. I se pretinde din ce în ce mai mult să pătrundă pe culoarele libere, spre o poziție avansată, de unde la capătul unei acțiuni individuale sau colective să finalizeze. Dar mijlocașul ofensiv trebuie să aibă și preocupări în faza de apărare. El se retrage împreună cu alți coechipieri, închizînd drumurile de acces ale jucătorului advers care urmărește dezvoltarea unei acțiuni de atac, temporizînd atacul advers și facilitînd trecerea echipei sale într-un dispozitiv de apărare organizat.

După cum se observă, funcțiile cu pondere diferită obligă în prezent pe cei doi mijlocași să nu acționeze pe aceeași linie, postură defectuoasă și pentru faptul că atrage după sine eliminarea lor simultană din joc, atunci cînd balonul e trimis de adversar înapoia lor.

In lumina acestor citorva coordonate, să vedem în ce măsură a satisfăcut comportarea jucătorilor din linia mediană a unor echipe de categoria A, în jocurile etapei de duminică.

S-au apropiat oarecum de exigențele fotbalului actual, mijlocașii echipelor Dinamo București, Steagul roșu și Petrolul. Mijlocașii de acoperire Octavian Popescu, Sigheti și Dragomir, au frînat deseori dezvoltarea acțiunilor de atac, au deposedat adversarii în fața propriei linii de fundași, i-au dublat pe aceștia atunci cînd era necesar. In schimb, Ghergheli, Pescaru și Iuhas au dat tonul combinațiilor ofensive, dirijînd balonul spre coechipierii demarcați, apropiindu-se de înaintașul care avea nevoie să facă o pasă de legătură, creînd situații favorabile finalizării și numai rareori avansînd și trăgînd la poartă.

Pînă la pauză, linia mediană a C.S.M.S.-iului s-a dovedit și ea bine orientată, dar în ultima parte a jocului, datorită probabil capacității de efort scăzute a jucătorilor, a încetat să-și mai îndeplinească atribuțiile defensive. Posibilitățile limitate ale lui Ștefănescu și Romilă, au fost unul din factorii determinanți ai înfrîngerii ieșenilor. La Brașov, Nește a fost — ca de obicei — un bun apărător, dar Tegean nu s-a văzut aproape de loc în rolul mijlocașului ofensiv. Mihăilă și Grizea s-au comportat pe alocuri satisfăcător în mezul cu Petrolul, dar fiecare dintre ei a uitat deseori care îi sînt atribuțiile secundare (Mihăilă în atac, Grizea în apărare).

La Pitești, același perechi, Ioachim Popescu-Tîrcovnicu și Chivu-Floruț, au jucat mulțumitor, ducîndu-se alternativ la finalizare. Menționăm că principiul alternării este rezonabil dacă se face simțit în domeniul funcțiilor secundare (sarcini ofensive ale mijlocașului de acoperire și defensive ale mijlocașului de sprijin). Alternarea nu poate fi totală și permanentă, deoarece și unul și celălalt rol de mijlocaș reprezintă o specializare și presupune anumite calități indiscutabile (bun acoperr — cel de acoperire, — fin tactician, dribler, șuter — celălalt).

La Constanța, mijlocașii Siderurgistului s-au comportat în permanență ca niște fundași și orice comentarii devin de prisos. In schimb, Manolache, tributar vechilor deprinderi de înaintaș, a jucat frecvent mai avansat decît Iancu (atacant central) și desigur n-a reușit să îndeplinească funcția de organizator al jocului. La rîndul său Koszka, în rolul de mijlocaș de acoperire, a rezolvat satisfăcător problemele de apărare, dar n-a fost util atunci cînd trebuia să inițieze acțiuni de atac, lipsindu-i imaginea de ansamblu a jocului, pasînd frecvent la cîtiva metri unor coechipieri pe care plasamentul nu-i recomanda.

Romulus BALABAN

Ultima etapă a categoriei A: 10 iulie

Campionatul categoriei A se încheie la 10 iulie, cînd sînt programate jocurile celei de-a 26-a etape.

Programul prevede următoarele partide :

BUCUREȘTI : Steaua — Dinamo Pitești
CLUJ : Universitatea — Petrolul Ploiești
ORADEA : Crișul — Steagul roșu Brașov
TIMIȘOARA : Politehnica — C.S.M.S. Iași
BUCUREȘTI : Dinamo — Farul Constanța
GALAȚI : Siderurgistul — Știința Craiova
ARAD : U. T. A. — Rapid București

După cum se remarcă, echipele cu situațiile cele mai precare, Crișul Oradea și Politehnica Timișoara, susțin partide pe teren propriu. Ca și U. T. A., de altfel, care are însă avantajul că a acumulat pînă acum două puncte mai mult decît Crișul și un punct în plus față de Politehnica.

In afara locului 13, etapa de la 10 iulie mai prezintă și un alt interes : va decide locul 3, între C.S.M.S. Iași și Dinamo București.

Din gesturile portarului orădean Casoni, se poate ghici evoluția scorului în meciul cu Rapid.
SUS : Alarmă ! E 0–1...
LA MIJLOC : Disperare : 0–2...
JOS : Resemnare ...

Așa a înscris Deliu golul egalizator în meciul cu Steaua. Primind o pasă înaltă, atacantul craiovean a trimis mingea cu capul, în plasă, printre D. Niculae și Pelescu — Foto : N. DUMITRESCU

PLOIEȘTI

Politeța localnicilor

Cînd au ieșit pe teren, studenții timișoreni au oferit flori noilor campioni. N-am auzit mulțumirile lui Pahontu și ale celorlalți coechipieri, dar, o dată cu începerea jocului am văzut că Petrolul, mișcat de gestul ouspeștilor, le-a răspuns cu un joc elegant, loial, plin de combinații subtile care îmbiau parcă pe studenți să-și arate și ei prețioarea într-o întrecere de acest gen.

Ploieștenii, eliberați de obsesia punctelor, au jucat dinamic, elastic, constructiv, colectiv și eficace (au mai marcat două goluri, anulate, iar P. Popa a apărat exceptional) impunînd și adversarilor aceastâ concepție! La rîndul lor, timișorenii au acceptat „invitația" petroliștilor. Pe parcurs s-a văzut însă din ce în ce mai limpede că la unele din obiectivele de mai sus ei cunosc numai forma, nu și fondul problemelor legate de modernizarea jocului în cadrul sistemului cu patru fundași. In acest fel bănățenii, deși au făcut un efort admirabil pe parcursul celor 90 de minute, au jucat dinamic, dar nu elastic, constructiv, dar nu eficace. Lereter, Surdan, Regep și ceilalți au dat jocului echipei lor o nuanță cu mult mai colorată, decît în alte rînduri, dar totul pînă la 16 m... De aceea, cînd Mihăilă (min. 40) a intrat totuși în acest spațiu — atît de nefast pentru unii — neavînd nici o experiență în domeniul eficacității, a ratat cea mai mare ocazie, trăgînd de la 5 m din voleu, în portar... Acest lucru a supărat chiar și pe spectatorii ploieșteni ! (Cu ani în urmă, la aceeași poartă am executat o lovitură de la 11 m, în minutul 90! De ea depindea rămînerea echipei mele în prima categorie. Și a rămas !...)

Eficacitatea se bazează și pe alte lucruri, nu numai pe dezbateri teoretice...

Ion LUPAȘ

CRAIOVA

„Decupaje" din filmul unei înfrîngeri

1, 2, 3, 4... 8, 9 ! Nu, nu este vorba de un K. O. în care arbitrul îl numără pe boxeul căzut. Cel „numărat" în cazul nostru, a fost jucătorul Fl. Voinea (Steaua) iar rolu... arbitrului l-a avut antrenorul federal Nicolae Petrescu, observator la meciul Știința Craiova—Steaua de duminică. Numărătoarea ? Corespunde situațiilor de ofsaid în care s-a aflat Voinea într-o singură repriză (prima) și care s-au ridicat la impresionantul număr de 9 !

Cum a ajuns atacantul bucureștean la acest „record" ? Printr-o totală neatentie la jocu fundașilor craioveni care au folosit, în general, o apărare în linie, împingînd „linia" mult înainte, uneori chiar pînă în apropierea centrului terenului.

Al doilea aspect vizează evoluția în repriza a doua a trio-ului Constantin—Raksi—Voina.

După pauză, Constantin, care în repriza I-a a făcut o adevărată risipă de energie „legînd" jocul atacului Stelei, a cedat la un moment dat pasul.

Urmarea ? Raksi, dar mai ales Voinea, au... dispărut din joc. Amintindu-ne că în meciurile Siderurgistul—Steaua și Steaua—Dinamo (din sferturile „Cupei"), prestații foarte bune a lui Constantin i-au corespuns evoluții remarcabile ale lui Raksi și Voinea, sublniem „acordul" simptomatic al valorii — bune sau mai slabe — a jocului celor trei fotbaliști militari. Cînd „merge" Constantin, toți trei joacă bine. Cînd acesta — în formă mai slabă — nu-i mai alimentează cu mingi, nu-i mai deschide cu măiestria sa recunoscută, evoluțiile celorlalți doi pălesc.

M. POPESCU

IAȘI

Meritele lui Dinamo

Soarta meciului a fost decisă în bună parte de apărarea și linia de mijlocași ale lui Dinamo, care în repriza I și mai puțin în a doua, au știut mai bine să controleze mijlocul terenului, dînd o bună circulație balonului, cu un clar continut tactic. Bucureștenii au acționat cu deschideri lungi și schimburi derutante de direcții de pe o parte pe cealaltă.

In repriza I, mijlocașii lui Dinamo au ținut legătura cu fundașii proprii și au participat în permanență la atacurile echipei. Avînd spații mai mari de manevrare, ei au reușit de multe ori să inițieze acțiuni de surpriză în dispozitivul de apărare advers, care nu a fost la înălțimea dinamoviștilor.

Dinamo București a avut un plus de gîndire tactică ; jucătorii săi mai rutinați au știut cînd, cum și în ce fel să se replieze în apărare și să inițieze atacuri rapide, pe spații largi, cu schimb de locuri atît laterale cît și înapoi-înainte. De exemplu, cînd Ene a acționat pe aripa dreaptă, Nunweiller VI se replia în spatele acestuia iar cînd Ghergheli se infiltra în atac, Ene, luîndu-i locul, supraveghea mijlocul terenului ș.a.m.d.

Cu acest plus de superioritate generală tactică și de material uman, Dinamo a arătat că este o echipă care practică un fotbal bun, chiar pe teren străin, deoarece nu stă la îndemîna oricui să învingă pe C.S.M.S. Iași pe teren propriu.

Echipa C.S.M.S. a jucat în repriza a doua în terenul adversarilor, dar fără a putea marca sau crea poziții clare de gol, datorită formei slabe a liniei de atac deși a fost alimentată în permanență cu mingi utile de către mijlocași.

In general jocul a fost bun, cu multe faze spectaculoase de fotbal. Victoria dinamoviștă este meritată dar și învinșii au fost o echipă demnă de învingătorii lor. Ieșenii au practicat și ei un fotbal bun, bazat pe aceleași principii moderne.

Mircea DAVID

BUCUREȘTI

În completarea paginii a 3-a...

De fapt, aceste rînduri ar fi fost mai potrivite pentru pagina a 3-a, printr-o... înrudire tematică directă. Dar, pentru că sînt legate (tot direct) de bilanțul penultimei etape, le facem loc aici pentru a consemna un caz — cel mai recent — de respect reciproc jucător-spectator. Mai bine zis, de lipsă de respect.

Pentru că aceasta a fost singura problemă pusă pe tapet de partida Rapid—Crișul, în care rezultatul îi interesa mai mult pe orădeni, angajați în finișul încercărilor lor de a se salva de la retrogradare. In schimb, rapidiștii învingători, la egalitate sau învinși, tot pe locul al doilea în clasament ar fi rămas. Ceea ce însă în nici un caz nu putea constitui un motiv ca feroviarii să trateze meciul în prima repriză cu o condamnabilă usurință și să-și silească entuziaștii susținători, capabili de orice sacrificiu pentru echipa lor, să asiste — cu multă strîngere de inimă — timp de 45 de minute la un simulacru de joc. Și asta numai la cîteva zile după ce la Pitești, în meciul de Cupă cu Petrolul, aceștii fideli simpatizanți ai Rapidului avuseseră ocazia să-și vadă din nou echipa jucînd așa cum poate ea. Oare așa înțeleg Ionescu, Dinu, Kraus, Dumitriu, Dan et Co. să-și respecte cel puțin propriii susținători, dacă nu pe toți cei care își plătesc biletul de intrare pentru a vedea FOTBAL ? Atîta „simț" pentru ei și pentru culorile clubului în care cei mai mulți s-au consacrat și au făcut chiar primii pași în „cariera" fotbalistică ? Dacă ar fi așa, am socoti lucrurile foarte grave. Dar vrem să credem că duminică s-a înregistrat un simplu „accident" și că pe viitor jucătorii feroviari nu vor mai avea nevoie nici de manifestările de nemulțumire ale spectatorilor (unii au depășit limita și nu sîntem de acord cu ei) și nici de intervențiile energice ale antrenorilor pentru a oferi jocul de fotbal așteptat din partea lor.

Petre GAȚU

CONSTANȚA

Inexplicabilul „beton" gălățean

Declanșată la meciul restanță cu Steaua și adîncită la Cluj, „criza" echipei gălățene a spulberat, în mod definitiv, orice brumă de speranță a alb-albaștrilor de a mai rămîne în categoria A. Și dacă practic așa ședeau lucrurile, ne-am fi așteptat ca formația Siderurgistul să conteste prin joc — așa cum a făcut în partida cu Rapid București — actul de deținătoare a „lanternei roșii". Atmosfera dinaintea jocului conducea spre o asemenea ipoteză. Ceea ce s-a întîmplat însă pe teren a fost inexplicabil. Siderurgistul s-a închis ermetic în propriul său careu, după regulile celo mai severe ale „betonului", izolîndu-i pe Neagu între masivii fundași centrali ai echipei adverse.

La sfîrșitul partidei, antrenorul Zaharia căuta să explice că a intenționat ca echipa să joace la mijlocul terenului cu trei halfi. Experienta s-a dovedit falimentară, întrucît jucătorii și-au încurcat reciproc atribuțiile, ajungîndu-se la o supraaglomerare a spațiului din apropierea propriei porți. „Betonul" gălățean s-a întors astfel ca un bumerang împotriva adepților săi. Dovadă, primele două goluri n-au fost rodul unor acțiuni gîndite ale liniei de atac constănțene, ci urmarea unor greșeli elementare ale oaspeților. Și ca să punem punct, încă un argument în defavoarea ideii de joc a Siderurgistului. Atunci cînd a renunțat la „beton", înaintașul central Cojocaru a înscris golul de onoare, în urma unor combinații spectaculoase, aplaudate la scenă deschisă.

St. TRANDAFIRESCU

PITEȘTI

Cînd există preocupare...

Partida de la Pitești mi-a dat prilejul să constat, din nou, că atunci cînd există preocupare, interes, echipele — indiferent de „miza" jocului — pot oferi spectacole mult apreciate de public. Așa se face că spectatorii piteșteni au plecat de la meci foarte mulțumiți de calitatea fotbalului practicat de Dinamo și U.T.A., care au jucat deschis tot timpul și au înscris toate golurile din acțiuni frumoase, prin suturi puternice.

Dinamo Pitești s-a bizuit în acest meci pe o formulă în care Dobrin a deținut un post de înaintaș central, dovedind că poate da randament în așezarea 4—3—3 ca sprijin pentru mijlocași și în formarea unui cuplu eficace cu Naghi. El s-a dovedit elementul creator întrevăzut de specialiști, inițiind acțiunile din care au fost înscrise primele două goluri. In același timp, însă, printr-o foarte eficientă conlucrare cu Naghi, mai ales în prima repriză, el a contribuit la dezechilibrarea centrului apărării orădenilor (Baces—Metcas). Formula încercată de Dinamo a fost reușită, dar trebuie confirmată.

De partea cealaltă, U.T.A. a pus accent mai mult pe desfășurarea jocului pe extreme, unde Pantea s-a remarcat în mod deosebit. Mijlocașii au contribuit la alternarea acțiunilor cînd pe o parte cînd pe alta, mai cu seamă în repriza a doua.

Dintre selecționabili am reținut în primul rînd pe Dobrin care s-a prezentat foarte bine apoi pe portarul Niculescu, extrema Pantea și înaintașul central Naghi (dar numai pentru jocul din prima repriză), aceștia trei din urmă din lotul olimpic.

Dincă SCHILERU

BRAȘOV

Universitatea n-a jucat ca o „echipă"

La Brașov, pe o vreme de noiembrie, s-au întîlnit două echipe care aveau întocmite înaintea acestui meci, formele legale de transfer în campionatul viitor. Cu toate aceste premise liniștitoare, protagoniștii au jucat spre lauda lor cu o mare ambiție, apărîndu-și onoarea sportivă. Ardoarea și sportivitatea au fost numitorul comun al ambelor echipe.

De aici încep deosebirile dintre ele. Nouă din cei 11 jucători brașoveni au jucat în general bine. Viteza și forța de joc a echipei gazdă, prezente atît în fazele de apărare, dar mai pregnant în combinațiile de atac, au supus pe clujeni unui adevărat „ritual defensiv" (7—8 jucători în apărare). O impresie certă cu care am rămas după acest joc, este aceea că studenții au început să piardă prerogativele „de echipă". Deși cu citva timp în urmă știau să realizeze o bună circulație de balon, să atace colectiv (deseori cu participarea fundașilor de margine), în prezent par doar un grup de jucători care, nemaiputînd alterna, se apără cu îndîrjire și respiră ușurați din cînd în cînd, trimițînd cît o pasă balistică peste ecuatorul terenului, la Marcu, marea și singura lor speranță. Fără să păstrezi balonul, fără să joci în față măcar cu trei fotbaliști de valoare, care să știe să acționeze grupat, speranța de a înscrie vreun gol devine utopie. Ivansuc n-a venit la Brașov, nu e în formă, fiindcă nu se pregătește, rămînînd mai departe capricios ca o „divă". Adam a lipsit și el. Antrenorii privesc cu resemnare sau nu înțeleg procesul de degradare lentă a echipei și forțați de împrejurări introduc tineri cu nemiluita.

R. B.

Două faze spectaculoase din jocul Rapid — Crișul. In prima fotografie, Baloucanu și Greavu au sărit concomitent la minge. In cea de a doua, Ionescu a executat o „înarcare" de efect. De ce nu face la fel și cînd joacă în echipa națională ?